

MOLNÁR CS. ATTILA

MIKROFLÓRA

Negyedszerre,
kereken negyedszerre ugyan mit hoz, vajon mit hozhat elém ez a villámlás? Még közelebről: a villámlás, amely megszaggatja a keleti égtekét huzamosabb ideig könyörtelenül és pattogva ott egyre, akár valami óriás ostor a legerősebb földi hatalom markában.

Ezen
égiháborúság elém vetíti balról a mérges-pörös paprika nyílhegyeit vacsorai szalonnám mellé nemsokára, elém varázsolja továbbá a vacsoracsillag-ragyogású paradicsom fűrtös csomóit, elém teríti a halvány-élénk derengés-fölvillanás a krumpli sötétebb bokrait is kétmilliónyi, lakkozott rágcsálóval egyetemben.

Kicsit
túl a kerti ágyásokon száznapos kukoricák meredező kardjai. Zengőéles pengeerdő mindahány a talajvíz fojtogatta hamutelevény tenyerében.

Dinnyepatak
ömlik a lábamra ni, tormatűzhányók peremén lovagolok mind mélyebben e különös, villámténynél kitakaródzó mikroflórában. Láthatóan hízik a tök bő indák árnyékában, téli havakra gyarapodik a kertisőprű csillagos levélzete.

Kilátszik
a rágcsálók kopár fara a fűárnyékból, ők pedig az okosan fűrt folyosók belsejében vagy bejáratánál csattogtatják keménységes, dohánylevélhervadt csápjaikat, ollócskáikat. De hagyd, hadd csinálják kedvükre most.

Látni
még mindig őket, amint hátsó lábcskáikat a földnek feszítvén elindulnak a gyökérrendszer felé. Hurkot vetek a vízisíkló módra tekerődő gumicsőből, s palántákat itatok bőséggel a dédelgetett kert delejes vonzásában.

Folyó hozta
csigaházacsckák hemperegnek vastag szőnyegként a termőréteg fodrain-habjain, lám, most beszánt egy túróbogár a zöltség esernyője alá mélységesen, de ím a sárgarépa jó időben megérzi a kicsi szörny rablószándékát és elhajlik előle.

Más
élők közül galambféle repül át fölöttünk, akár a repülőgép, oly hangosan
zúgnak a szárnyak az éledező, vihart hozó forgószelek örvényében.
Előrenyújtott csőrrel aztán lecsapnak sáskafalánksággal, vagy még
mohóbban a fiatal borsó folyosóira.

Ezek
az égből aláereszkedő madarak, ez a rengeteg szárnyas, ha egy helyre
lecsap, akár a fekete lavina, akár a siserehad.

Akkor
a nagy mag-lakoma után csodaszörnyeként fölreppennek ismét, szá-
jukban még valami roppan utolszor, de tolltestüket hamar elszilpantja
a szél tölcsére odafönt.

Jön
az este a mi kertünkre, érezhető, ekkorra, s így vonulnak el a garázda
szárnyasok. Nélkülük álomra száll az egyéb mikroflóra is nagy nyu-
galomban.

TUDÓSÍTÁS AZ ÉLŐKRŐL

Csenevész
egy fa ez itt az udvarunk északi sarkában, az udvarnak sziksofehér
paplana alól, ahogyan fölkiáltójelként kimered. Ágait nap nem éri,
férgéit madárcső nem éri, levelein az erek akár nemrég holt nagyapám
kezén. Külföldi ez a fácska, a zöldecske-sárgácska, mondják, németó-
ból jött le ide gyökerestől-mindenestől, vagy inkább még messzebb-
ről; tengerként terméketlen partjáról. Messziről tehát nagyon, tenger-
partországból, vagy egyenesen a mennyekből ide le a mi országunkba.
Tövét rágja, rágván rágja bogáragyar, kérge alatt féregféle, levelein
szövőlepke. Hogyan is kellene hát életben marasztalni? — kérdezgeti
tőlem szívem lakója, Vér nagynéni. Lombja lehet még madárbújtató,
gyümölcse jó levű, élvezhető. Mondom, permetezni kéne. A permet
esője olyan, mint a messzi tenger közel-kékje. Záporától pusztul a
féreg, döglük a légy. Az össz-rovarhalál engemet is mérgez, észreve-
szem ezen a hajnalon, amikor le kéne feküdni végre.

Fácskánk,
az idegen talajból kitépetett, olyan, akárha városombéli gyerekeket lát-
nék: koravén, csenevész, kedélyvesztett. Az elmondottakért egy fadok-
tort keresnék érdekében, s ha valaki tudna ilyet, küldje ide, irányítsa
a Rézművesek öreg utcájába a hűsz alá.

FÖLADAT ELŐTT

Jó nagy szöggel, sokkal jobb, ha rozsdás, jó nagy szöggel tehát, padló-, korporsó- vagy más erős szöggel kéne rögzíteni a toronyóra mindkét mutatóját. Úgy képelem, hogy a fűgébbik mutató útjába vernénk, s azt megfogná negyedkor, nem esne le tehát, s nem mászna ismét vissza ringlispíl-sebesen, inkább megrekedne, legalább az akarat időtartamára. A torony alatti tér lakói sorra megtennék otthon ugyanezt a falórakkal, a zenélő órákkal, a vekkerekkel, a karórákkal.

Végső ideje már a tettek, szeretnénk kinyújtózkodni, csontjainkat megropogtatni száz év bő teknőjében. Hiába váltanak egymást körülöttünk a generációk, cserélődne bizton az emberanyag is, esők és havak, hűvös szél, kánikula-tőr váltaná egymást.

Figyelmeztetlek ismét, ha hoznál szöveget, nagyon nagy legyen az, rozsdás is, hadd gyökerezzen meg minél jobban legalább száz évre az óraszerkezet-televényben, s ha már elhasználtuk, hulladékainkból megtömtük száz évnek edényét, ezt a csodás teknőt, akkor kihúzhatnánk nagyon óvatosan a szöveget.

A KAKASKA

Este a kakaska nyilván méhecskét nyelt, láthatóvá vált ez azonnal, szárnyarezgése jelezte, hogy fullánkos társtól reszket a tollmadárka teste-lelke. A méhecske pedig zavartalanul megült úrin-kényesen a kakaska belszerveinek szögletén-kanyarjaiban, a gyomrocaska-bélrendszerecske labirintusaiban alattomosan és zümmögten, azt hitte, itt maradhat ezután örök időkre, hitte, itt lesz a háza-tanyája.

Asszonya észrevéve a kór jeleit, indul, hogy levágja, s táljába fektesse macskarajjal hadakozván, sebészkedve asszonykéssel. Jön valahonnan a zeneköltő és az udvari poéta. Az előbbi jót falt belőle, az utóbbi megénekelte. A kakaska varázsvessző-suhogásra új életet nyert, föltámadást, pedig sok más elhinné, hogy kettős volt a pusztulás: a méhecskéé és a kakaskáé.

JELENKOR

Az,
aki most udvari költőm megénekelte németőből tér meg, pereg-sedereg
alatta az autó kereke, naptól gazdagabb, fényesebb kocsiiban tér meg,
kanyarban behajlik, radiroz, ki- vagy beemeli fiát-lányát konzervdoboz-
zába, és ismeretlen irányba távozik. A nagymama értéke ilyenkor reval-
válódik szemlátomást, annyira egészen, hogy valutában szinte kifejez-
hetetlen, többet ér édesanyánál, édesapánál.

Ilyen
szelek fújnak most némető felől, olcsóbbá vált, ím, a kányakapos szá-
zas, kitűnően lehet törni az anyanyelvet. Kővér rétekről sovány rétekre
törni így, jönni, menni, kivetkőzni, itthon halászni, itthon vadászni, színi-
házat építeni omlatag kulisszákból, mondd, mire jó?

FORRÁSVIDÉK

Jön
ám a hét szűk esztendő — figyelmeztetett az én harmatlelkű, emberölő
pajtásom, akkorra pedig majdnem mindannyian alig élünk. Már most
drágább a mámor, olcsóbb a becsület, drágább az, ami ajándék a
nőktől, olcsóbb a szó, az ígéret.

Roppantó
gyökérkarok az én harmatlelkű, emberölő pajtásom karjai, bennük ko-
csonyaszín vér futamodik, spriccel az izmok felé. A világ örök mérle-
gének egyensúlya megbomlott. Látjuk ezt mindahányan lógatva lábun-
kat egy székről, egy partról, egy kontinensről a világ legszéléről le,
mialatt rojtos eső ered el erőszakos, virágcsukogató, virághalált hozó
szándékkal.